

Poezii cu iz de Filocalii...

Veți găsi scrise aici
Povestiri mari și mai mici
Despre vulpi, arici, porci,
Urși, broscoi și dovlecei.
Toate vă pun înainte
O oglindă ce nu mințe,
Unde patimile toate
Fără milă-s arătate.
S-ar putea să vă vedeți
Așa cum de fapt sunteți,
Și nu cum ați vrea să fiți...
Ei, mai vreți să le citiți...?!

Un dovleac portocaliu

Un dovleac portocaliu
A crescut fără să știu
În grădină, pe un strat;
E grăsun și îndesat
Și fiindcă a răsărit
Fără să fi fost sădit,
Stă ascuns, cuprins de frică,
Dup-o varză mai pitică.
Însă eu, cum l-am văzut,
Iute l-am și luat din scurt:
- Ce dovleac needucat!
Ai crescut nesemănat
Chiar pe stratul cel mai bun;
Ce să fac cu tine-acum?!
Drept răspuns, dovleacul mic
S-a făcut și mai pitic
Și din roz-portocaliu
S-a făcut de-un roșu viu.
Însă nu m-a-nduioșat
Și iar l-am apostrofat:

- Nici nu știu la ce ești bun...
Poate-n ciorbă să te pun
Sau să te prăjesc în post...
Dar nu, n-are nici un rost!
Ești așa urât și mic,
Nu ești bun de mai nimic!
Dovlecelul vinovat
Nici măcar nu s-a mișcat
Ci, spășit, ședea-n picioare.
Ca să-l pun la încercare
I-am mai zis răutăcios:
- Totuși, poți fi de folos:
Am în curte un purcel,
Poate te mănâncă el,
Deși așa sec cum ești,
S-ar putea să nu-i priești!
Și după acest cuvânt
Dovlecelul cel mărunț
A rămas netulburat.
Și atunci am cugetat
Să-l încerc și în alt fel:
- la ascultă, dovlecel,
Dacă te privesc mai mult,
Nu ești chiar așa urât,
Ba chiar cred că ești gustos,
Dulce și cu miez zemos;
Cred c-am să te folosesc
La plăcinta ce-o gătesc
Sâmbătă, de ziua mea!
Dar dovleacul mălc tăcea.

*

De atunci mă tot gândesc:
Oare eu, când mai greșesc
Și primesc câte-o mustare,
Rabd fără de tulburare?
Sau când alții mă jignesc,
Oare tac și mă smeresc?
Iar când toți de bine zic
Și mă laudă un pic,
Tac sau țin nasul pe sus?
Cred că știți ce am răspuns...

Ce concluzie să trag?
Nu fac nici cât un dovleac!!!

*

Și Ioan Scărarul spune,
Cu multă înțelepciune,
Că blând este-acela care
Șade fără tulburare
Și-n laudă, și-n ocară:
Ca dovleacul, bunăoară...!

Pățania lui Oac

Azi la prânz, broscoiul Oac
S-a-mbrăcat frumos în frac;
Dintr-un nufăr alb și mare
Și-a făcut cămașă moale,
Dintr-o papură - baston,
Dintr-un flutur - papion
Și, privindu-se în unde,
Și-a-ntocmit și-un moț în frunte.
După asta, mulțumit,
Oac al nostru a pornit
Să străbată în plimbare
Bulevardul Balta-Mare,
Unde pe-nserat se-adună
Lumea broscărească bună.
Pe sub trestii lîn plecate
Trec calești preaminunate
Trase de lăcuste zvelte
Și în ele stau cochete
Doamne broaște rafinate,
În rochii catifelate
Făcute din mușchi de baltă.
Toată lumea-n cântec saltă!
Oac e crai nevoie-mare,
Merge demn, privind în zare
Și domnițele broscuțe,
Visătoare și bleguțe,
Pleacă ochii și suspină,
Ba vreo două chiar leșină!
Oac se plimbă printre ele
Și nu-si mai încane-n niele

C-a făcut așa o treabă;
Când deodată: pleosc în apă!
Nu văzuse, visătorul,
Că pusese-n lac piciorul!

